

Že si nalézací soud, jak z dosavadních vývodů zřejmo, neuvědomil, kterých skutkových zjištění třeba k opodstatnění právního předpokladu, že při kauci šlo o statek svěřený, nezůstalo bez účinku ani na výrok o subjektivní stránce souzeného skutku. Neboť v příslušné části rozhodovacích důvodů jest táž nepřesnost, ano není patrné, zda měl soud na zřeteli porušení toliko obligatorního závazku k vyplacení stejné částky, jež byla dána za kauci, či porušení věcného závazku ku vrácení téže částky, která byla odevzdána jako kauce. Rozsudek vyslovuje sice, že si obžalovaný musil býti vědom protiprávnosti jednání, avšak opírá závěr ten toliko o to, že obžalovaný — nemaje soukromého majetku a použiv přes to kauce k platům ve svém obchodě — musil s tím počítati, že jeho obchodní zdar jest nejistý a že se proto po případě ocitne v situaci, že protiprávně použitý peníz nebude moci ihned anebo v dohledné době vrátiti. Toho si však mohl obžalovaný býti vědom jak v případě, že věděl, že kauce jest i v jeho rukou nadále vlastnictvím M-ovým, že mu ji jest vrátiti in natura a že jí proto pro sebe použití není oprávněn, tak i v případě, že se pokládal za oprávněna, použití kauce pro sebe, protože měl za to, že kauce nebyla mu dána s příkazem, by ji vrátil in natura, nýbrž jen se závazkem, že vrátí, byť v jiných penězích, stejnou částku. Vědomí skutkovou podstatou zpronevěry vyžadované bylo by však dáno jen v onom případě, neboť se předpokládá, že si byl pachatel vědom, že není hmotně oprávněn k jednání, o němž jest s hlediska zpronevěry uvažovati, že jednáním tím porušuje vlastnické právo jiné osoby k věci jednaním dotčené a že se jednání to příčí příkazu, s nímž mu byla věc odevzdána jinou osobou, a důvěře, již osoba ta v něho vkládala, zjednávajíc mu neomezenou skutečnou moc nad věcí, avšak vyhrazujíc si vlastnické právo. Uznal-li soud obžalovaného vinným zpronevěrou, nezjistiv vědomí tohoto obsahu, spočívá rozsudek i v části subjektivní na nesprávném použití zákona. I nedostatek uvedeného subjektivního zjištění je stížností namítán vývody, že obžalovaný není vinný, an omylem předpokládal, že se kauce stala jejím přijetím a smísením s vlastními penězi jeho majetkem a že jí může, přesněji smí pro sebe použití.

Čís. 3009.

Dopravní úředník jest oprávněn zadržeti a ke zjištění předvésti osobu, která přestoupila předpisy dopravního řádu (chtěla nastoupiti do rozjetého vlaku a úředníka jí v tom bránícího urazila).

Trestní sazba podle druhého odstavce § 313 tr. zák. má místo i tehda, když urážka neměla kromě překážení výkonu služby jiných následků.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1927, Zm I 543/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 22. června 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 10 § 281 tr. ř.) namítá stížnost, že soud při výměře trestu použil neprávem vyšší trestní sazby § 313 tr. zák., pro jehož použití není podle názoru stížnosti zákonných předpokladů. Má za to, že nemůže býti řeči o tom, že obžalovaný svým jednáním skutečně překazil služební výkon dopravního úředníka, poněvadž prý výkon zmařen nebyl, naopak k němu došlo (ovšem až po zakročení četnického strážmistra) a mimo to úředník sám nebyl prý oprávněn použití brachiální moci, nýbrž směl jen slovně vyzvatí pozastavenou osobu, by s ním šla k úřednímu jednání. Touto námitkou chce zmateční stížnost patrně říci, že úředník, překročiv meze svého oprávnění, daného mu služební instrukcí, neprováděl vůbec služebního výkonu, odváděje obžalovaného mocí k vůli zjištění. Než v obou směrech jest zmateční stížnost na omylu. Podle §u 93 dopravního řádu železničního ze dne 16. listopadu 1851, čís. 1 ř. zák. z roku 1852 jest obecenstvo povinno uposlechnouti služebních nařízení železničních zřízců v stejnokroji, neb opatřených služebním odznakem nebo legitimací. Podle § 102 téhož dopravního řádu jsou železniční zřízcové oprávněni vykonávati moc policejní (ve všech případech, kde není policejní nebo soudní moc po ruce) proti oněm osobám, které přestupují předpisy dopravního řádu a neuposlechnou jejich napomenutí, nebo které svým jednáním ruší neb ohrožují bezpečnost dopravy (rozh. čís. 1443 sb. n. s., srv. také čís. 953 sb. n. s.). V souzeném případě dal obžalovaný dopravnímu úředníku státních drah v U. příčinu k úřednímu zakročení tím, že chtěl nastupovati do rozjetého vlaku, a když mu v tom úředník zabránil z důvodu dopravní bezpečnosti, hrubě ho urazil. Dopravní úředník byl podle služebních předpisů oprávněn zadržeti a zjistiť obžalovaného a zaříditi, čeho třeba k vůli jeho potrestání na četnické stanici. To se také stalo. Poněvadž dopravní řád mu dovoluje v takovém případě, není-li po ruce bezpečnostní stráž, vykonávati proti osobám neposlušným nebo bezpečnost dopravy ohrožujícím moc policejní a použití po případě i moci, jednal dopravní úředník v mezích svého oprávnění a vykonával službu, když obžalovaného předváděl k zjištění. Že tento jeho služební výkon byl zmařen urážlivým jednáním stěžovatelovým, zjišťuje rozsudek bezvadně; jsou tu tudíž předpoklady pro použití trestní sazby druhého odstavce § 313 tr. zák., která má místo i tehda, když urážka neměla kromě překažení výkonu služby jiných následků, a nepochybil nalézací soud, použil-li snad této vyšší sazby, což ovšem z rozsudku není patrné.

Čís. 3010.

Násilí ve smyslu § 93 tr. zák. spočívá již ve svémocném jednání pachatelově, jakým jest i omezování volnosti pohybu napadené osoby; spadá sem vtažení ženy do pokoje a provedení soulože proti její vůli;